

A. P. proti Slovenskej republike

rozsudok z 28. januára 2020

Prípád sa týkal rómskeho chlapca, ktorý bol v roku 2015 ako šestnásťročný konfrontovaný dvoma policajtmi. Jeden z policajtov ho vraj chytil za kapucňu, hodil na auto a udel ho niekoľkokrát do nosa päšťou. Potom ho naložil do policajného auta, kde už čakal ďalší rómsky chlapec. Sťažovateľ tvrdil, že policajt pokračoval v udieraní päšťou aj po jeho naložení do auta. Chlapci boli prevezení na policajnú stanicu v Rudňanoch. Sťažovateľ tvrdil, že na policajnej stanici si obaja policajti nasadili biele rukavice a bili ho po tvári päšťami, a že ho donútili priznať sa k spáchaniu priestupku, konkrétne, že napadol iného rómskeho chlapca. Sťažovateľ bol prepustený ešte v to isté dopoludnie. V spoločnosti svojej matky navštívil lekára, ktorý potvrdil, že utrpel menšie zranenia – opuch hornej pery a pomliaždeninu nosa. Ešte v ten istý deň sťažovateľ, zastúpený svojou matkou, podal trestné oznámenie. Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi trestné oznámenie odložil po tom, ako vypočul policajtov a tí zhodne potvrdili, že sťažovateľ nerešpektoval pokyny, bol verbálne agresívny a mal pľuť na jedného z policajtov. Sťažovateľ podal voči uzneseniu sťažnosť. Tvrdil, že vyšetrovateľ nevypočul nezávislých svedkov incidentu, nezobral do úvahy ním predloženú lekársku správu a nevyšetрил možný rasový motív konania policajtov. Vyšetrovateľ následne zmenil napadnuté rozhodnutie a začal trestné stíhanie na základe podozrenia, že bol spáchaný trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa. V priebehu vyšetrovania vyšetrovateľ vypočul sťažovateľa a jeho matku, ako aj policajtov a ďalšie osoby. Nariadil tiež vypracovanie znaleckého posudku k zraneniam sťažovateľa. V júli 2015 vyšetrovateľ zastavil trestné stíhanie, nakoľko dospel k záveru, že spáchaný skutok nebol trestným činom zneužitia právomoci verejného činiteľa. Sťažovateľ podal sťažnosť, avšak Okresná prokuratúra v Spišskej Novej Vsi ju zamietla ako nedôvodnú. Sťažovateľ sa ďalej na Krajskú prokuratúru v Košiciach a Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktoré vyhodnotili jeho podnet ako nedôvodný.

Sťažovateľ následne podal sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), pričom namietal porušenie článkov 3, 13 a 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a ich ústavných ekvivalentov. V júni 2016 ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú a tak sťažovateľ podal sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „Súd“).

Vláda Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) vo svojom stanovisku poukazovala na skutočnosť, že verzia udalostí, ktorú vykresľoval sťažovateľ a verzia zistená zo znaleckého posudku aj z výpovedí svedkov, sa značne odlišovali. Podľa vlády bolo zranenie sťažovateľa ľahkého charakteru a nespĺňalo minimálnu úroveň závažnosti stanovenú na to, aby zlé zaobchádzanie spadalo do pôsobnosti článku 3 Dohovoru. V prípade, ak by sa Súd s touto námietkou nestotožnil a bol toho názoru, že charakter sťažovateľovho zranenia predsa len dosahoval minimálnu úroveň závažnosti a spadal pod článok 3 Dohovoru, vláda tvrdila, že sťažovateľ mal byť predvedený pre fyzické násilie, ktorého sa dopustil s kamarátom voči inému rómskemu chlapcovi zo školy. Mestská polícia v tomto prípade zasahovala na podnet poškodených osôb, ktoré jednoznačne určili totožnosť páchatel'ov. Sťažovateľ však absolútne ignoroval výzvu policajtov a navyše kládol odpor (čo dosvedčili aj svedecké výpovede), takže príslušník mestskej polície nemal inú možnosť, iba ho do auta dostať fyzicky. Vláda preto tvrdila, že použitý donucovací prostriedok bol primeraný sledovanému cieľu, a že sťažnosť sťažovateľa je zjavne nepodložená. Čo sa týka procesného aspektu článku 3 Dohovoru, vláda vo svojom stanovisku uviedla, že sťažovateľovo trestné oznámenie bolo preskúmané políciou, tromi stupňami prokuratúry a nakoniec aj ústavným súdom. Vnútroštátne orgány sa riadne

zaoberali námietkami sťažovateľa a všetky svoje rozhodnutia náležite odôvodnili, preto žiadala vyhlásiť sťažnosť aj v tomto aspekte za zjavne neopodstatnenú. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie článku 13 a článku 14 Dohovoru. K obidvom námietkam vláda uviedla, že sú zjavne nepodložené.

Súd vo svojom rozsudku vzal do úvahy zraniteľnosť neplnoletých osôb v kontexte článku 3 Dohovoru, požiadavku profesionalitu a vysokej úrovne kompetentnosti zo strany výkonných orgánov, ako aj skutočnosť, že napriek tomu, že sťažovateľ sa s policajtmí doťahoval a pokúsil sa ich udrieť, nebolo preukázané, že pre policajta bolo úplne nevyhnutné uchýliť sa k fyzickej sile za účelom donútenia sťažovateľa k spolupráci. Súd preto skonštatoval porušenie článku 3 v jeho hmotnej časti. Čo sa týka samotného vyšetrovania, poznamenal, že vo vyšetrovaní sa medzi jednotlivými výsluchmi a písomnými dôkazmi vyskytli rozpory, ktoré neboli počas vyšetrovania odstránené a že napriek tomu, že sa incident odohral ráno pred školou, neboli identifikovaní a vypočutí žiadni ďalší svedkovia. Ďalej vnútroštátnym orgánom vytkol, že sa viac spoľahli na znalecký posudok vypracovaný po niekoľkých mesiacoch, ako na lekársku správu, vypracovanú v deň udalosti a predloženú sťažovateľom. Preto Súd vyvodil záver, že vnútroštátne orgány nekonali zo svojho vlastného podnetu a starostlivo nevyšetřili všetky relevantné aspekty prípadu, vrátane toho, či sila použitá voči sťažovateľovi bola nevyhnutná a primeraná. Preto skonštatoval aj porušenie článku 3 v jeho procesnej časti. Čo sa týka namietanej diskriminácie, Súd sa stotožnil s argumentom vlády, že aj keď sťažovateľ v konaní pred ním namietal nevyšetřenie potenciálneho rasového motívu vnútroštátnymi orgánmi, jeho tvrdenia boli iba všeobecnej povahy a z incidentu alebo z okolností sťažovateľovho zadržania nebolo možné vydedukovať žiaden rasový motív. Súd odlišil tento prípad od iných prípadov, kde bremeno dôkazov o neexistencii diskriminácie znášala vláda a konštatoval, že sťažovateľ nepreukázal, že by zaobchádzanie zo strany policajtov alebo následné vyšetrovanie bolo diskriminačné. Konštatoval, že sťažnosť na porušenie článku 14 je zjavne nepoložená. Rovnako odmietol aj sťažnosť podľa článku 13 Dohovoru, týkajúcu sa účinného prostriedku nápravy.

Pokiaľ ide o spravodlivé zadosťučinenie, sťažovateľ požadoval 5 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a z titulu trov konania požadoval dokopy 6 221,92 eur. Súd mu priznal z titulu nemajetkovej ujmy celú požadovanú sumu a z titulu náhrady trov mu priznal 4 500 eur.

FRAMIPEK, s. r. o. a AGRORACIO SENICA, a. s. proti Slovenskej republike

rozsudok z 28. januára 2020

Prípad vznikol na základe dvoch sťažností podaných dvomi obchodnými spoločnosťami. Sťažujúce sa spoločnosti namietali neprimeranú dĺžku trestného konania, v ktorom mali postavenie poškodených. Trestné konanie bolo vedené v súvislosti s uzavretím zmlúv inou obchodnou spoločnosťou s najmenej 52 subjektmi. Konanie bolo napokon zastavené z dôvodu, že skutok nebol trestným činom, avšak rozhodnutie bolo zrušené Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Neskôr boli vznesené obvinenia proti dvom osobám, avšak aj tieto rozhodnutia boli zrušené a vec bola vrátená vyšetrovateľovi na ďalšie konanie. Trestné konanie bolo napokon opäť zastavené. Sťažujúce sa spoločnosti sa so sťažnosťou na dĺžku konania obrátili na ústavný súd prostredníctvom ústavnej sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd obe sťažnosti odmietol z dôvodu, že poškodený uplatňujúci si nárok na náhradu škody v trestnom konaní má právo na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov až po vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe. Konštatoval, že neboli vznesené obvinenia voči žiadnej konkrétnej osobe, preto sťažujúce sa spoločnosti nepoživali ústavné záruky, na ktoré sa odvolali.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažností, odkazujúc na rozhodnutia ústavného súdu a rozhodnutie Súdu v prípade *Podhradský proti Slovenskej republike* z 25. augusta 2015, vláda namietala najmä nezlučiteľnosť sťažností s ustanoveniami Dohovoru z dôvodu, že podľa vnútroštátneho práva sa záruky článku 6 Dohovoru vzťahujú na nároky na náhradu škody v trestnom konaní iba po vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe, avšak v posudzovaných prípadoch bolo trestné konanie vedené proti neznámym osobám. Súd sa s argumentáciou vlády nestotožnil, poukazujúc na rozsudok v prípade *Javor a Javorová proti Slovenskej republike* z 15. septembra 2015, v ktorom konštatoval, že záruky článku 6 Dohovoru sa vzťahujú na nároky poškodených na náhradu škody v trestnom konaní od momentu ich uplatnenia bez ohľadu na to, či bolo vznesené obvinenie voči konkrétnej osobe. Súd v posudzovanom prípade nevidel žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od tohto prístupu. Sťažnosti preto vyhlásil za prijateľné.

Vo vzťahu k dĺžke konania Súd uznal, že trestné konanie bolo zložité, keďže v ňom vystupovalo 50 poškodených, okolo 100 svedkov a boli urobené viacnásobné žiadosti o poskytnutie právnej pomoci v zahraničí. Konštatoval tiež, že vnútroštátne orgány pravidelne vykonávali kroky vo vyšetrovaní, vypočúvali svedkov, ukladali pokuty za nedostavenie sa na výsluch a spolupracovali s orgánmi v zahraničí. Napriek tomu Súd nemohol ignorovať skutočnosť, že celé konanie trvalo okolo desať rokov. Dĺžka konania preto nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“, v dôsledku čoho došlo k porušeniu článku 6 Dohovoru. Vzhľadom na dôvod odmietnutia ústavných sťažností ústavným súdom Súd tiež konštatoval, že vo vzťahu k sťažnosti na dĺžku konania sťažujúce sa spoločnosti nemali k dispozícii účinný prostriedok nápravy a preto došlo k porušeniu článku 13 Dohovoru v spojení s článkom 6 Dohovoru.

Pokiaľ ide o spravodlivé zadostučinenie, sťažujúce sa spoločnosti požadovali každá 10 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu nákladov a výdavkov, a to prvá sťažujúca sa spoločnosť vo výške 2 658 eur a druhá sťažujúca sa spoločnosť vo výške 2 558,30 eur. Súd priznal prvej sťažujúcej sa spoločnosti 7 300 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 2 658 eur ako náhradu nákladov a výdavkov. Druhej sťažujúcej sa spoločnosti priznal 6 400 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 2 558 eur náhradu nákladov a výdavkov.

ASADY A ĎALŠÍ proti Slovenskej republike

rozsudok z 24. marca 2020

V tomto prípade Slovenskú republiku žalovalo devätnásť afganských občanov, ktorých v novembri 2014 zaistila slovenská hraničná a cudzinecká polícia v rámci väčšej skupiny cudzincov v blízkosti ukrajinskej hranice. Sťažovatelia boli na oddelení hraničnej a cudzineckej polície vypočutí a ešte v ten istý deň hraničná a cudzinecká polícia vydala devätnásť samostatných rozhodnutí o ich administratívnom vyhostení. Dôvodom pre vyhostenie bolo neoprávnené prekročenie štátnej hranice. Sťažovatelia boli bezodkladne vrátení na Ukrajinu.

V tomto prípade Slovenskú republiku žalovalo devätnásť afganských občanov, ktorých v novembri 2014 zaistila slovenská hraničná a cudzinecká polícia v rámci väčšej skupiny cudzincov v blízkosti ukrajinskej hranice. Sťažovatelia boli na oddelení hraničnej a cudzineckej polície vypočutí a ešte v ten istý deň hraničná a cudzinecká polícia vydala devätnásť samostatných rozhodnutí o ich administratívnom vyhostení. Dôvodom pre vyhostenie bolo neoprávnené prekročenie štátnej hranice. Sťažovatelia boli bezodkladne vrátení na Ukrajinu. V sťažnosti podanej ESLP sťažovatelia tvrdili, že v rozpore so zákazom hromadného vyhostenia cudzincov podľa článku 4 Protokolu č. 4 k Dohovoru malo ich vyhostenie na Ukrajinu hromadný charakter, pretože štátne orgány nevykonali individuálne preskúmanie a posúdenie ich prípadov, a že im bol odopretý prístup k azylovému konaniu. Ďalej, odvolávajúc sa na článok 13 v spojení s článkom 4 Protokolu č. 4 k Dohovoru sa sťažovatelia sťažovali, že nemali k dispozícii žiadny účinný prostriedok nápravy, ktorým by mohli napadnúť svoje vyhostenie na Ukrajinu.

Vláda v tomto prípade v prvom rade namietala neprijateľnosť sťažnosti z dôvodu, že právna zástupkyňa sťažovateľov nemá vedomosť o mieste, kde sa sťažovatelia nachádzajú a nevie sa s nimi spojiť, čo je v zmysle judikatúry Súdu potrebné považovať za náznak toho, že sťažovatelia stratili záujem na pokračovaní v sťažnosti. Súd rozhodol o vyčiarknutí sťažnosti zo zoznamu prípadov v rozsahu, v akom bola podaná dvomi sťažovateľmi, ktorí v priebehu konania výslovne vyhlásili, že si neželajú pokračovať v konaní o nej. Ďalej podotkol, že piati sťažovatelia sa nepokúsili kontaktovať ich právnu zástupkyňu a nepreukázali záujem na pokračovaní v konaní o sťažnosti. V súvislosti s ďalšími piatimi sťažovateľmi právna zástupkyňa uviedla iba krajinu ich pobytu a linky na ich účty na Facebooku, neobsahujúce žiadnu vzájomnú konverzáciu, čo podľa Súdu nepostačuje na preukázanie kontaktu medzi sťažovateľom a jeho právnym zástupcom. Preto Súd vyčiarkol sťažnosť zo zoznamu prípadov aj vo vzťahu k týmto desiatim sťažovateľom. Vo vzťahu k siedmim sťažovateľom vyhlásil sťažnosť za prijateľnú, keď zároveň odmietol námietku vlády, že sťažovatelia s výnimkou štyroch z nich nepodali proti rozhodnutiam o administratívnom vyhostení odvolanie, čím nespĺnili podmienku vyčerpania vnútroštátnych prostriedkov nápravy. V tejto súvislosti Súd uviedol, že Úrad hraničnej a cudzineckej polície zamietol odvolania podané štyrmi zo sťažovateľov a na základe obsahu týchto rozhodnutí sa nejaví, že by prípadne podané odvolania iných sťažovateľov mohli viesť k inému rozhodnutiu. Súd vyslovil názor, že za situácie, v ktorej sa sťažovatelia nachádzali, sa od nich nevyžadovalo vyčerpať tento prostriedok nápravy.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti, Súd akceptoval argumenty vlády a ňou predložené dôkazy a konštatoval, že napriek určitým nezrovnalostiam v predložených dokumentoch predovšetkým ohľadom času jednotlivých výsluchov tieto nepostačujú na záver o tom, že výsluchy sťažovateľov neboli uskutočnené na individuálnom základe. Navyše, z judikatúry Súdu k zákazu hromadného vyhostenia cudzincov nevyplýva právo na individuálny výsluch cudzinca za každých okolností. Súd ďalej poukázal na to, že sťažovatelia podľa vládou predložených zápisníc o výsluchoch pred políciou netvrdili existenciu žiadneho prenasledovania v krajine pôvodu, uviedli, že Afganistan opustili z ekonomických dôvodov a radšej chceli ísť do Nemecka než žiadať o azyl v Slovenskej republike. Súd zdôraznil, že sťažovatelia nepredložili žiaden argument, ktorým by tieto svoje tvrdenia vyvrátili. V tomto prípade teda neexistovali žiadne prekážky vyhostenia v zmysle článkov 3 a 8 Dohovoru, ktoré by slovenská polícia bola povinná posúdiť. Súd nepovažoval za preukázané tvrdenia sťažovateľov, že ich vyhlásenia na polícii boli nesprávne preložené. Ďalej uviedol, že nemá ani dôvod veriť, že polícia ignorovala ich žiadosti o azyl a poukázal v tejto súvislosti na vládou predložené dôkazy o tom, že ďalší cudzinci zo zaistenej skupiny, ktorí požiadali o azyl, boli premiestnení do záchytného tábora pre utečencov. Na základe uvedených

skutočností Súd konštatoval, že nezistil, že by sťažovatelia boli zbavení možnosti predložiť vnútroštátnym orgánom všetky okolnosti, ktoré mohli odôvodniť ich zotrvanie v Slovenskej republike, alebo že by ich vrátenie na Ukrajinu bolo uskutočnené bez preskúmania ich individuálnej situácie. Súd väčšinou štyroch hlasov proti trom dospel k záveru, že nedošlo k porušeniu článku 4 Protokolu č. 4 k Dohovoru, zakotvujúceho zákaz hromadného vyhostenia cudzincov. Námietku založenú na článku 13 Dohovoru Súd zamietol. K rozsudku pripojili samostatné stanovisko traja sudcovia, ktorí nesúhlasili s rozhodnutím väčšiny.

Sťažovatelia predložili Súdu žiadosť o opätovné preskúmanie prípadu veľkou komorou Súdu. Túto žiadosť panel piatich sudcov zamietol.

REDQUEST LIMITED proti Slovenskej republike

rozsudok z 19. mája 2020

V tomto prípade bola sťažujúcou sa spoločnosťou schránková firma so sídlom vo Veľkej Británii, ktorá na základe zmluvy o postúpení pohľadávky vstúpila do prebiehajúceho konania o náhradu škody, vedeného voči štátu. V predmetnom konaní okresný súd medzitýmny rozsudkom rozhodol, že nárok na náhradu škody je daný. Krajský súd tento rozsudok potvrdil. Následne sa žalovaná strana obrátila na generálneho prokurátora s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania. Generálny prokurátor podnetu vyhovel a podal mimoriadne dovolanie, v ktorom tvrdil, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnený, len ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) mimoriadnemu dovolaniu vyhovel, zrušil rozsudky okresného aj krajského súdu a vrátil vec súdu prvého stupňa na opätovné rozhodnutie vo veci. Sťažujúca sa spoločnosť podala následne sťažnosť podľa článku 127 ústavy, v ktorej tvrdila, že jej právo na spravodlivé konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru bolo porušené, pretože zrušenie právoplatného medzitýmneho rozsudku v jej prospech bolo svojvoľné a v rozpore s princípmi právnej istoty a rovnosti zbraní. Ústavný súd zamietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Sťažujúca sa spoločnosť sa následne s tými istými námietkami obrátila na Súd.

Ten s poukazom na svoje rozsudky v prípadoch *DRAFT-OVA, a. s. proti Slovenskej republike*, *PSMA, spol. s r.o. proti Slovenskej republike* a *COMPCAR, s. r. o. proti Slovenskej republike* odmietol námietku vlády, že v danom prípade existovali okolnosti podstatného a naliehavého charakteru, ktoré odôvodňovali odklon od princípu právnej istoty. Zdôraznil, že štát ako žalovaná strana mal záujem na výsledku konania, nakoľko existovalo riziko vzniku značnej ekonomickej ujmy v prípade, ak by daný spor prehral. Tiež poukázal na to, že štát ako účastník konania mohol v jeho priebehu predložiť všetky podstatné argumenty, vrátane tých, ktoré neskôr využil generálny prokurátor. Súd však konštatoval, že mimoriadne dovolanie slúžilo skôr ako ďalšie odvolanie. Článok 6 ods. 1 Dohovoru bol teda porušený.

Pokiaľ ide o námietku sťažujúcej sa spoločnosti na porušenie práva na majetok podľa článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru, Súd uviedol, že zrušenie právoplatného medzitýmneho rozsudku v prospech sťažujúcej sa spoločnosti predstavovalo zásah do jej majetkových práv. Aj keby mohol byť takýto zásah považovaný za súladný so zákonom a uskutočnený v prospech verejného záujmu, vo svetle svojich zistení o porušení práv podľa článku 6 Dohovoru konštatoval, že pri ňom nebola dodržaná spravodlivá rovnováha a sťažujúca sa

spoločnosť musela zniesť neprímerané a individuálne bremeno. Článok 1 Protokolu č. 1 bol teda porušený.

Spravodlivé zadost'učinenie Súd nepriznal, nakoľko sťažujúca sa spoločnosť žiadne nepožadovala.

BOSITS proti Slovenskej republike

rozsudok z 19. mája 2020

Sťažovateľ bol žalovaným v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. V pozadí súdneho konania bola skutočnosť, že správny orgán v roku 2000 opätovne zapísal do katastra nehnuteľností ako vlastníkov pozemkov predkov sťažovateľa, ktorým boli tieto pozemky skonfiškované na základe nariadenia vlády z roku 1945. Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, ktoré pozemky obhospodarovali takmer sedem desaťročí, podali proti sťažovateľovi žalobu a domáhali sa určenia, že vlastníkom pozemkov je štát. Súdny dvor na dvoch stupňoch žalobu zamietli. V septembri 2015 však najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom právoplatné rozsudky nižších súdov zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Sťažovateľ sa obrátil so sťažnosťou na porušenie práva na spravodlivé súdne konanie na ústavný súd, ktorý nálezom z marca 2017 rozhodol, že právo sťažovateľa porušené nebolo. Ústavný súd konštatoval, že v tomto prípade bol najvyšší súd povinný zasiahnuť do názorového excesu vysloveného súdmi nižšieho stupňa, ktoré sa arbitrárne zhostili skúmania podmienok konfiškácie predmetných nehnuteľností.

Súd sa vo svojom rozsudku nestotožnil s argumentmi vlády, ktorá s odvolaním sa na rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu tvrdila, že zrušenie právoplatných rozsudkov okresného súdu a krajského súdu bolo v tomto prípade nevyhnutné z dôvodu rešpektovania princípu právnej istoty. Zo strany okresného súdu a krajského súdu došlo k závažnému pochybeniu, pretože svojimi rozhodnutiami v podstate zasiahli do desaťročia existujúceho právneho stavu a do právoplatnosti pôvodne vydaných právoplatných rozhodnutí z rokov 1946 a 1947 a tým princíp právnej istoty porušili. Súd sa odvolal na princípy vyslovené v tejto súvislosti už v rozsudku *DRAFT-OVA, a. s. proti Slovenskej republike* a usúdil, že záver najvyššieho súdu o tom, že nižšie súdy nesprávne posúdili nadobudnutie účinkov konfiškácie, podľa neho nenasvedčuje tomu, že v konaní sa vyskytli vady zásadného významu pre súdny systém, ktoré by v zmysle jeho judikatúry odôvodňovali zrušenie právoplatného rozsudku. Tiež poukázal na to, že štát bol účastníkom konania a mohol v jeho priebehu predložiť všetky podstatné argumenty, vrátane tých, ktoré neskôr využil generálny prokurátor. Za týchto okolností Súd konštatoval, že mimoriadne dovolanie slúžilo skôr ako ďalšie odvolanie. Rozhodol preto o porušení článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Pokiaľ ide o otázku spravodlivého zadost'učinenia, sťažovateľ požadoval 7 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 6 200 eur ako náhradu nákladov a výdavkov. ESLP priznal sťažovateľovi 3 900 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 2 000 eur ako náhradu nákladov a výdavkov.

RS INVESTMENT LTD proti Slovenskej republike

rozsudok z 19. mája 2020

Sťažujúca sa spoločnosť na základe zmluvy o postúpení pohľadávky vstúpila na miesto pôvodného žalobcu X. do konania o náhradu škody proti štátu, ktorá mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia daňového orgánu v súvislosti s registráciou spoločnosti Y. ako platiteľa DPH. Súdny žalobe X. čiastočne vyhovel. Štát ako žalovaný podal dovolanie, ktoré bolo neúspešné, ako aj podnet generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania. V marci 2012 najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania rozsudky zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V júni 2012 sťažujúca sa spoločnosť vstúpila do konania. Súdny v januári 2013 a júni 2014 rozhodli v prospech sťažujúcej sa spoločnosti. Štát opäť neúspešne podal dovolanie a tiež podal podnet generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania. V júli 2017 najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom právoplatné rozsudky zrušil a vec opäť vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Sťažujúca sa spoločnosť podala ústavnú sťažnosť, v ktorej namietala porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Ústavný súd v máji 2018 sťažnosť odmietol. Konštatoval, že najvyšší súd rozhodnutie oprel o príslušnú judikatúru a riadne odôvodnil, pričom mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora sa opieralo o dôvod, o ktorý sa žalovaný nemohol úspešne oprieť v dovolaní, preto sa nedala ochrana jeho práv zabezpečiť inými prostriedkami. Sťažujúca sa spoločnosť sa následne obrátila na Súd, namietajúc, že opakované zrušenie právoplatného rozsudku v jej prospech najvyšším súdom na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom bolo v rozpore s princípmi právnej istoty a rovnosti zbraní.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd nepovažoval za potrebné rozhodnúť o predbežných námietkach vlády, ktoré sa týkali prvého rozhodnutia najvyššieho súdu z marca 2012. Konštatoval, že sťažujúca sa spoločnosť namietala primárne rozhodnutie najvyššieho súdu z júla 2017. Čo sa týka podstaty sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, ktorá tvrdila, že právne otázky rozhodujúce pri zrušovaní rozhodnutí boli štátom vznesené už v odvolaní a dovolaní, avšak boli posúdené nesprávne alebo zostali nezodpovedané. S poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu vláda tvrdila, že pochybenia súdov nižších stupňov pri aplikácii hmotného práva boli tak závažné, že odôvodňovali vrátenie veci na opätovné preskúmanie. Súd sa odvolal na princípy vyslovené v jeho judikatúre a poznamenal, že nie je presvedčený, že vady zistené najvyšším súdom v posudzovanom prípade predstavovali okolnosti odôvodňujúce zásah do právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia. Za týchto okolností Súd konštatoval, že mimoriadne dovolanie v tomto prípade možno chápať skôr ako ďalšie odvolanie a že zrušenie rozsudkov z januára 2013 a júna 2014 bolo neprimeraným opatrením. Preto rozhodol, že došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Keďže sťažujúca sa spoločnosť nežiadala o priznanie spravodlivého zadosťučinenia, Súd jej žiadne odškodnenie nepriznal.

M. S. proti Slovenskej republike a Ukrajine

rozsudok z 11. júna 2020

Sťažovateľom bol v tomto prípade M. S., pochádzajúci z Kunduzu na severe Afganistanu, ktorý tvrdil, že sa narodil v roku 1993 alebo 1994. Slovenské aj ukrajinské orgány ale ako dátum jeho narodenia zaevidovali 14. január 1992. Sťažovateľ tvrdil, že jeho otca zabil ľudia pravdepodobne napojení na Taliban a že jemu preto rovnako hrozilo nebezpečenstvo, pre ktoré krajinu opustil. Sťažovateľ bol zaistený slovenskou hraničnou a cudzineckou políciou 23. septembra 2010 po nelegálnom prekročení štátnej hranice. Nemal pri sebe žiadne doklady. Podľa záznamov v spise sťažovateľ polícii povedal, že chcel ísť do západnej Európy s cieľom tam žiť a pracovať a nepožiadaval o azyl v Slovenskej republike. V nasledujúci deň bolo vydané rozhodnutie o vyhostení sťažovateľa, v ktorom mu bol zároveň uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na päť rokov. Ešte v ten istý deň, 24. septembra 2010, bol sťažovateľ odovzdaný ukrajinským orgánom. V októbri 2010 ukrajinské orgány rozhodli o vyhostení sťažovateľa a vo februári 2011 afganská ambasáda vydala sťažovateľovi cestovný doklad. Bezprostredne nato sťažovateľ požiadaval o azyl na Ukrajine. Jeho žiadosť bola zamietnutá a v marci 2011 bol sťažovateľ vrátený do Kábulu v Afganistane.

V sťažnosti podanej Súdu sťažovateľ tvrdil, že slovenské orgány, ktoré ho zaistili po prekročení slovensko-ukrajinskej hranice, ho v rozpore s článkom 5 ods. 2 Dohovoru neobožnámili s dôvodmi jeho zadržania. Bez ohľadu na to, že bol maloletý, ho vrátili ho na Ukrajinu, kde bol držaný v nevyhovujúcich podmienkach, čím podľa neho porušili článok 3 Dohovoru. Tvrdil, že v rozpore s článkom 3, článkom 5 ods. 1, 2 a 4 a článkom 13 Dohovoru nemohol efektívne participovať na konaní týkajúcom sa obmedzenia jeho osobnej slobody a napokon bol vrátený do Afganistanu bez toho, aby boli náležite posúdené hrozby, ktorým tam mohol čeliť. Napokon namietal, že v rozpore s článkom 34 Dohovoru bolo zástupcovi mimovládnej organizácie zabránené, aby sa s ním na Ukrajine kontaktoval a podal Súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia zakazujúceho jeho vyhostenie. Ako intervenujúce tretie strany v tomto prípade predložili svoje vyjadrenia Úrad vysokého komisára OSN pre utečencov a slovenská mimovládna organizácia Liga za ľudské práva.

Súd vo svojom rozsudku neakceptoval sťažovateľove tvrdenia, že pri vypočutí slovenskou hraničnou a cudzineckou políciou mu nebolo poskytnuté náležité tlmočenie a právna pomoc, že mu slovenské orgány upreli možnosť požiadať o azyl a že ho vrátili na Ukrajinu, kde mu hrozilo riziko navrátenia do Afganistanu. Súd poukázal na to, že slovenská vláda vyslovila pochybnosti o autenticite sťažovateľom predloženého dokladu v konaní pred Súdom a jeho prekladu a trvala na správnosti svojich záznamov vykonaných na základe sťažovateľovej výpovede. Súd dospel k záveru, že sťažovateľ nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by vyvrátil vyslovené pochybnosti a potvrdil svoj údajný vek. Preto Súd nevidel dôvod odchyliť sa v tomto bode od zistení vnútroštátnych orgánov. Ďalej Súd vzal do úvahy dokumenty predložené slovenskou vládou, podľa ktorých bolo pri vypočutí sťažovateľa zabezpečené dvojité tlmočenie zo slovenčiny do angličtiny a z angličtiny do jazyka paštu. Súd nenašiel náznaky svedčiace o tom, že by prípadné nedostatky v tlmočení bránili sťažovateľovi požiadať o azyl. Poukázal na to, že záznamy slovenských orgánov boli presné a boli konzistentné s vyhláseniami sťažovateľa, ktoré neskôr uviedol na Ukrajine aj v sťažnosti podanej Súdu, ako aj s jeho konaním, t. j. s jeho zjavným úmyslom nepozorovane prejsť územím Slovenskej republiky namiesto dostavenia sa na hraničný prechod s cieľom požiadať o azyl. Súd v tomto ohľade poukázal aj na to, že sťažovateľ napokon požiadal o azyl až na Ukrajine, avšak až deň po tom, ako mu bol vydaný cestovný doklad na cestu do Afganistanu. Súd ďalej uviedol, že sťažovateľove tvrdenia o riziku, ktoré mu hrozí v Afganistane, sa zakladali na jeho osobnej situácii a teda bolo jeho povinnosťou poskytnúť v tomto smere dotknutým orgánom informácie. Nič podľa neho nenasvedčuje tomu, že ak by tak sťažovateľ urobil, neboli by jeho tvrdenia slovenskými orgánmi náležite posúdené. Okrem toho, nič tiež nenaznačovalo, že by slovenské orgány mali byť opatrné z dôvodu systematického

porušovania práv migrantov na Ukrajine. Vzhľadom na uvedené Súd námietky sťažovateľa, vznesené proti Slovenskej republike podľa článku 3 Dohovoru, vyhlásil za zjavne nepodložené a zamietol ich.

Súd však rozhodol o porušení práv sťažovateľa Ukrajinou, a to konkrétne o porušení procesnej časti článku 3 Dohovoru z dôvodu, že ukrajinské orgány pred vyhostením sťažovateľa do Afganistanu neposúdili sťažovateľove tvrdenia o rizikách hroziacich mu v Afganistane spôsobom zlučiteľným s požiadavkami vyplývajúcim z judikatúry ESĽP. Ďalej Súd rozhodol o porušení článku 5 ods. 2 a 4 Dohovoru z dôvodu, že sťažovateľ nebol ukrajinskými orgánmi informovaný o dôvodoch obmedzenia jeho osobnej slobody a ich konanie nespĺňalo záruky tohto článku. Ostatné námietky sťažovateľa proti Ukrajine zamietol.

Súd priznal sťažovateľovi odškodnenie od Ukrajiny vo výške 2 300 eur.

R. R. a R. D. proti Slovenskej republike

rozsudok z 2. septembra 2020

Prípado sa týkal policajnej akcie uskutočnenej 19. júna 2013 v obci Moldava nad Bodvou a v príľahlej obci Drienovec. Sťažovateľ R. R. podal 17. júla 2013 na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“), sekciu kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby v Bratislave trestné oznámenie, v ktorom žiadal o prešetrenie zásahu polície a konania policajtov proti jeho osobe. Uznesením z 23. augusta 2013 vyšetrovateľ odmietol trestné oznámenie, keďže podľa neho nebol dôvod na začatie trestného stíhania. Proti uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, táto však bola prokuratúrou zamietnutá ako nedôvodná. Medzitým sa nezisková organizácia ETP Slovensko obrátila na verejnú ochrankyňu práv s tým, že došlo k porušeniu základných práv obyvateľov žijúcich v Moldave nad Bodvou. Verejná ochrankyňa práv konštatovala porušenie viacerých základných práv obyvateľov a výsledky svojho prešetrenia predstavila v rámci mimoriadnej správy Výboru pre ľudské práva a národnostné menšiny Národnej rady Slovenskej republiky. Na základe všetkých informácií dala generálna prokuratúra pokyn na začatie trestného stíhania a určila, že dozor nad vyšetrovaním bude viesť krajský prokurátor v Prešove. Na základe toho bolo 20. januára 2014 vyšetrovateľom sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra začaté trestné stíhanie vo veci policajného zásahu pre podozrenie zo spáchania viacerých trestných činov. Bolo vykonaných viac ako 280 výsluchov osôb, či už v procesnom postavení poškodených alebo svedkov, bolo vykonaných 7 konfrontácií, takmer 40 rekognícií, 1 vyšetrovací pokus, vypracovaných bolo viac ako 80 znaleckých posudkov z celého spektra znaleckých odborov a do vyšetrovacieho spisu bol zabezpečený rozsiahly listinný dôkazný materiál, pričom vyšetrovací spis mal ku dňu vydania meritórneho rozhodnutia vyšetrovateľom viac ako 6 000 strán. Vyšetrovateľ nakoniec uzneseniami z 23. novembra 2015 a 22. marca 2016 konanie zastavil. Proti obom uzneseniam o zastavení trestného stíhania bolo možné podať sťažnosť, čo sťažovatelia aj využili. Krajská prokuratúra v Prešove 16. februára 2016 a 19. mája 2016 zamietla sťažnosti sťažovateľov ako nedôvodné. Sťažovatelia sa obrátili na ústavný súd, ktorý ich sťažnosti podané podľa článku 127 ústavy spojil na spoločné konanie a odmietol ako zjavne neopodstatnené. Sťažovatelia sa následne obrátili na ESĽP, kde namietali porušenie článku 3, článku 13 a článku 14 Dohovoru.

Súd vo svojom rozsudku konštatoval, že tvrdenia sťažovateľov o zlom zaobchádzaní a násilí počas prevozu na obvodné oddelenie, ako aj o násilí na tomto oddelení, neboli

preukázané. Preto sa zaoberal iba tvrdeniami sťažovateľov o zlom zaobchádzaní počas zásahu. V tomto ohľade uviedol, že znalecký posudok vypracovaný v priebehu vyšetrovania potvrdil v prípade sťažovateľov existenciu zranení, ktoré mohli vzniknúť použitím tupých predmetov, ako napríklad obuškov. Súd sa ďalej zaoberal otázkou, či použité donucovacie opatrenia boli primerané a vyjadril názor, že správanie sťažovateľov nebolo takého charakteru, aby odôvodnilo použitie donucovacích prostriedkov v podobe obuškov, ktorých použitie ani nebolo zaznamenané v hlásení z akcie. Preto konštatoval porušenie článku 3 Dohovoru v jeho hmotnej časti. Súd zároveň vnútroštátnym orgánom vytkol, že konanie, ktoré bolo iniciované prvým sťažovateľom, malo nedostatky, pretože prvý sťažovateľ nebol vypočutý, ani nebolo nariadené znalecké dokazovanie. Až druhé vyšetrovanie bolo vedené s náležitou starostlivosťou, avšak vzhľadom na časový odstup medzi namietaným zlým zaobchádzaním a vyšetrovacími úkonmi, ktoré sa týkali sťažovateľov, bol už len z hľadiska ľudskej pamäte potenciál týchto opatrení prispieť k splneniu účelu účinného vyšetrovania v zmysle článku 3 Dohovoru obmedzený. Preto konštatoval porušenie článku 3 aj vo vzťahu k vedeniu účinného vyšetrovania, teda v jeho procesnej časti. Súd ďalej konštatoval porušenie článku 14 Dohovoru z dôvodu, že vnútroštátne orgány sa nedostatočne zaoberali potenciálnym rasovým motívom celého policajného zásahu aj napriek tomu, že sťažovatelia naň s odkazom na správu verejnej ochrankyne práv poukazovali.

Ako spravodlivé zadosťučinenie Súd priznal každému zo sťažovateľov 20 000 eur a ako trovy konania im priznal spoločne 6 500 eur.

PERHÁCS proti Slovenskej republike

rozsudok z 24. septembra 2020

Sťažovateľ podal v roku 2014 žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) v spojení s rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov. Krajský súd v Bratislave žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti rozsudku kasačnú sťažnosť, na základe ktorej najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave následne rozhodnutie ministerstva spravodlivosti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ sa obrátil dvakrát aj na ústavný súd, ktorý sťažnosti sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnené. Ústavný súd konštatoval, že postup Krajského súdu v Bratislave v napadnutom konaní nebol bez prieskumu, avšak zjavne sa nevyznačoval takými významnými prieskumami, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné v zmysle článku 48 ods. 2 ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru. Sťažovateľ sa následne obrátil na Súd a podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote v dôsledku neprimeranej dĺžky konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave.

Súd vo svojom rozsudku, pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, skonštatoval, že hoci sa sťažovateľ sťažoval na celkovú dĺžku konania, jeho dve ústavné sťažnosti smerovali výslovne iba proti konaniu pred Krajským súdom v Bratislave. Uviedol, že pokiaľ ide o obdobie, počas ktorého sa prípadom zaoberali správne orgány a najvyšší súd, sťažovateľ nepodal ústavné sťažnosti v súlade s platnými procesnými pravidlami a zavedenou praxou. Preto Súd sťažnosť v tejto časti zamietol pre nevyčerpanie vnútroštátnych prostriedkov nápravy. Čo sa týka

podstaty sťažnosti, Súd skonštatoval, že dĺžka konania pred Krajským súdom v Bratislave, ktorá predstavovala viac ako 3 roky a 3 mesiace, bola neprimeraná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“ a na základe uvedeného konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Pokiaľ ide o spravodlivé zadosťučinenie, sťažovateľ požadoval 6 716,33 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy. Súd mu priznal 2 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy a 250 eur ako náhradu trov konania.

PÁDEJ proti Slovenskej republike

rozsudok z 13. októbra 2020

Sťažovateľom bol správca konkurznej podstaty, ktorý si v konkurznom konaní vyčíslil svoju odmenu. Odmenu potvrdil krajský súd, avšak jeden z konkurzných veriteľov podal odvolanie, pretože mal za to, že nesprávne určenou výškou odmeny sťažovateľa došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov. Najvyšší súd ako odvolací súd rozhodnutie potvrdil. Veriteľ potom podal generálnemu prokurátorovi podnet na podanie mimoriadneho dovolania, čo generálny prokurátor aj urobil. Najvyšší súd ako dovolací súd následne mimoriadnemu dovolaniu vyhovel a predmetné rozhodnutie zrušil. Sťažovateľ neskôr podal sťažnosť podľa článku 127 ústavy, v ktorej tvrdil, že jeho právo na spravodlivé konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru a právo na majetok podľa článku 1 Protokolu č. 1 bolo porušené. Ústavný súd zamietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Sťažovateľ sa následne s tými istými námietkami obrátil na Súd.

Súd v rozsudku s poukazom na svoje rozsudky v prípadoch *DRAFT-OVA, a. s. proti Slovenskej republike, PSMA, spol. s r. o. proti Slovenskej republike* a *COMPCAR, s. r. o. proti Slovenskej republike* odmietol námietku vlády, že v tomto prípade existovali okolnosti podstatného a naliehavého charakteru, ktoré odôvodňovali odklon od princípu právnej istoty. Zdôraznil, že predmetný prípad sa týkal právneho posúdenia veci a vyvolal iba bežné právne otázky, ktorých riešenie spadá do bežnej súdnej činnosti. Rovnaké právne otázky, ktoré riešil najvyšší súd pri rozhodovaní o mimoriadnom opravnom prostriedku, boli vznesené už v priebehu predchádzajúceho konania pred súdmi, a to aj pred najvyšším súdom ako súdom odvolacím. Za týchto okolností Súd konštatoval, že mimoriadne dovolanie slúžilo skôr ako maskované odvolanie v zmysle jeho judikatúry, a že nezistil žiadne osobitné dôvody na odklon od všeobecného princípu právnej istoty. Článok 6 ods. 1 Dohovoru bol teda porušený.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa na porušenie práva na majetok podľa článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru, Súd uviedol, že zrušenie právoplatného rozsudku v prospech sťažovateľa predstavovalo zásah do jeho majetkového práva na získanie konkrétnej výšky odmeny konkurzného správcu. Konštatoval však, že tento zásah bol v súlade so zákonom a spĺňal požiadavku proporcionality. Súd sa pritom odvolal na princíp „dobrej správy vecí verejných“, ktorá nebráni vnútroštátnym orgánom v náprave občasných chýb, a to ani v dôsledku ich vlastnej nebanlivosti. V konaní, ktoré nasledovalo po zrušení právoplatného rozhodnutia, bol sťažovateľovi priznaný nárok na odmenu za vykonanú prácu, vypočítanú v súlade s platným vnútroštátnym právom, aj keď v oveľa nižšej výške. Článok 1 Protokolu č. 1 teda nebol porušený.

Ako nemajetkovú ujmu sťažovateľ požadoval 10 000 eur, náhradu trov konania nepožadoval. Súd mu priznal z titulu nemajetkovej ujmy 3 900 eur.

TÓTH proti Slovenskej republike

rozsudok z 13. októbra 2020

V tomto prípade bol sťažovateľom žalobca, ktorý sa vo vnútroštátnom konaní domáhal od štátu náhrady škody a ušlého zisku v dôsledku trestného stíhania, ktoré bolo proti nemu vedené. Súdny na dvoch stupňoch v roku 2010 žalobe čiastočne vyhovel. Na podnet štátu generálny prokurátor napadol právoplatné rozhodnutia mimoriadnym dovolaním. V októbri 2012 najvyšší súd v časti mimoriadnemu dovolaniu vyhovel a v časti ho zamietol. Štát podal proti zamietajúcej časti rozsudku najvyššieho súdu ústavnú sťažnosť. Ústavný súd nálezom z novembra 2013 konštatoval porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v napadnutej časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, považujúc rozsudok najvyššieho súdu za arbitrárny a nedostatočne odôvodnený. Sťažovateľovi nebola umožnená účasť na konaní pred ústavným súdom, no nález ústavného súdu mu bol na jeho žiadosť doručený v decembri 2015. Medzitým najvyšší súd rozhodnutím zo septembra 2015 zrušil napadnuté časti rozsudkov nižších súdov a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Sťažovateľ sa následne so sťažnosťou na porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru a článku 1 Protokolu č. 1 obrátil na ústavný súd. Ústavný súd nálezom z júla 2016 rozhodol, že práva sťažovateľa porušené neboli. Okrem uvedeného konania o náhradu škody sťažovateľ inicioval aj konanie o zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy priznanej rozsudkami z roku 2010. Po rozhodnutí najvyššieho súdu zo septembra 2015 štát žiadal sťažovateľa o vrátenie sumy vyplatenej na základe predošlého rozsudku z októbra 2012 a po jeho odmietnutí inicioval konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľ sa následne obrátil na Súd a namietal porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v konaní pred ústavným súdom, a to z dôvodu, že sa nemohol zúčastniť na konaní, ktoré viedlo k nálezu z novembra 2013 a tiež z dôvodu, že jeden zo sudcov bol údajne zaujatý. Ďalej namietal, že zrušenie právoplatného rozsudku v jeho prospech najvyšším súdom v septembri 2015 nebolo dôvodné. Namietal tiež porušenie článku 1 Protokolu č. 1.

Čo sa týka namietaného porušenia článku 6 ods. 1 Dohovoru, Súd sa stotožnil s námietkou vlády, že pokiaľ ide o nález ústavného súdu z novembra 2013, nebola dodržaná šesťmesačná lehota na podanie sťažnosti, keďže sťažovateľ sa o tomto náleze dozvedel najneskôr v decembri 2015. Túto časť sťažnosti preto Súd odmietol z dôvodu oneskoreného podania. Časť sťažnosti týkajúcej sa zaujatosti jedného zo sudcov ústavného súdu Súd odmietol ako zjavne nepodloženú. Zvyšnú časť sťažnosti Súd vyhlásil za prijateľnú. Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd poznamenal, že dôvody zrušenia právoplatného rozsudku v prospech sťažovateľa zahŕňali otázky týkajúce sa právneho posúdenia veci, pričom išlo o právne otázky, riešenie ktorých spadá do bežnej činnosti súdov. Konštatoval, že rovnaké otázky boli alebo mohli byť vznesené počas predchádzajúceho konania pred nižšími súdmi. Za týchto okolností Súd konštatoval, že mimoriadne dovolanie možno skôr chápať ako ďalšie odvolanie. Preto rozhodol, že došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru. Pokiaľ ide o namietané porušenie článku 1 Protokolu č. 1, EŠLP poznamenal, že na rozdiel od prípadov *DRAFT-OVA, a. s. proti Slovenskej republike* a *REDQUEST LIMITED proti Slovenskej republike*, v ktorých konštatoval porušenie článku 1 Protokolu č. 1 v dôsledku zrušenia právoplatného rozsudku v prospech sťažovateľov, v posudzovanom prípade sťažovateľ odvodzoval namietané porušenie práva na pokojné užívanie majetku z hypotetického výsledku konania o pôvodnom nároku na náhradu škody, konania o zaplatenie úrokov

z omeškania alebo konania o žalobe štátu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd preto odmietol sťažnosť podľa článku 1 Protokolu č. 1 ako zjavne nepodloženú.

Čo sa týka spravodlivého zadosťučinenia, sťažovateľ požadoval 10 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 6 591,99 eur ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd sťažovateľovi priznal 3 900 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 3 000 eur ako náhradu nákladov a výdavkov.

SARKOCY proti Slovenskej republike

rozhodnutie z 15. októbra 2020

Sťažovateľ pôvodne vystupoval ako žalovaný v konaní o vydanie platobného rozkazu. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III bol zaviazaný zaplatiť trovy konania. Sťažovateľ sa voči rozsudku odvolal na Krajský súd v Bratislave, ktorý rozsudok Okresného súdu Bratislava III ako vecne správny potvrdil. Následne podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že mu postupom Krajského súdu v Bratislave bola odňatá možnosť konať pred súdom. K dovolaniu sťažovateľa sa vyjadril žalobca podaním, v ktorom poukázal na to, že vo veci bolo vykonané dôkladné dokazovanie, súdy sa zaoberali všetkými argumentmi sťažovateľa, a že všetky jeho tvrdenia uvedené v dovolaní boli už preskúmané v prebiehajúcom súdnom konaní a súd sa s nimi nestotožnil. Najvyšší súd potom uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné. Podrobne sa vyjadril ku všetkým jeho argumentom, ktoré sa týkali odňatia možnosti konať pred súdom, údajným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, ako aj ďalšími jeho argumentmi. Sťažovateľ následne podal sťažnosť podľa článku 127 ústavy na ústavný súd, ktorú tento odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Sťažovateľ sa obrátil na Súd.

Vláda v tomto prípade s odkazom na rozhodnutia Súdu v prípadoch *Puškárová proti Slovenskej republike* a *Neružil proti Slovenskej republike* okrem iného argumentovala, že právo na kontradiktórne konanie nie je absolútne a jeho rámec sa môže meniť v závislosti od konkrétnych vlastností predmetného prípadu. Zároveň poukázala na odôvodnenie uznesenia ústavného súdu, podľa ktorého sťažovateľovo právo nemohlo byť porušené, pretože vyjadrenie protistrany neobsahovalo iné argumenty ako tie, ktoré boli už predtým prediskutované v prechádzajúcom priebehu konania. Súd sa vo svojom rozhodnutí s týmito argumentmi stotožnil a zdôraznil, že ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa zistil, že predmetné vyjadrenie protistrany neobsahovalo žiadne nové skutkové ani právne tvrdenia. Navyše, dovolanie sťažovateľa bolo zamietnuté z dôvodu, že nespĺňalo podmienky prípustnosti bez toho, aby bol prípad preskúmaný vo veci samej. Preto, ako uviedol aj ústavný súd, prípadné stanovisko sťažovateľa, týkajúce sa veci samej, nemohlo mať žiadny vplyv na výsledok dovolacieho konania. Súd tiež uviedol, že vec bola meritórne preskúmaná na dvoch stupňoch konania, že sťažovateľ bol pred odvolacím súdom zastúpený advokátkou a nič by nenasvedčovalo tomu, že by bol akýmkoľvek spôsobom obmedzený v možnostiach domáhať sa svojich práv v súlade s článkom 6 ods. 1 Dohovoru. Súd v tomto prípade aplikoval článok 35 ods. 3 písm. b) Dohovoru a konštatoval, že nedoručenie stanoviska protistrany nespôsobilo sťažovateľovi „podstatnú ujmu“. Poznamenal, že v tomto prípade nejde o situáciu, že by si dodržiavanie ľudských práv vyžadovalo preskúmanie podstaty sťažnosti a vo veci sa na vnútroštátnej úrovni rozhodovalo na niekoľkých stupňoch konania. Tým boli splnené podmienky podľa článku 35 ods. 3 písm. b) Dohovoru a Súd vyhlásil sťažnosť za neprijateľnú.

SHIKSAITOV proti Slovenskej republike

rozsudok z 10. decembra 2020

Na sťažovateľa bol 12. júla 2007 súdom v Ruskej federácii vydaný medzinárodný zatýkací rozkaz pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin terorizmu. Sťažovateľ sa dostal do Švédska, kde mu bol v roku 2011 udelený azyl. Slovenské orgány 15. januára 2015 sťažovateľa zachytili pri hraničnej kontrole na hraničnom priechode, cez ktorý mal v úmysle prejsť na územie Ukrajiny. Pri hraničnej kontrole bolo zistené, že sťažovateľ je zaradený v informačnom systéme Interpolu ako hľadaná osoba. Sťažovateľ bol zadržaný a z dôvodu, že orgány Ruskej federácie požiadali o jeho vydanie, bolo začaté extradičné konanie. Na tento účel bol sťažovateľ 17. januára 2015 vzatý do predbežnej väzby a následne 20. februára 2015 do vydávacej väzby. Vo vydávacom konaní Krajský súd v Košiciach v septembri 2016 rozhodol o prípustnosti vydania sťažovateľa na trestné stíhanie do Ruskej federácie. Po podaní sťažnosti Najvyšší súd v novembri 2016 rozhodol o neprípustnosti vydania sťažovateľa na trestné stíhanie do Ruskej federácie a vydal príkaz na prepustenie sťažovateľa z vydávacej väzby. V nadväznosti na to ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky 2. decembra 2016 administratívne rozhodla o nepovolení vydania sťažovateľa do Ruskej federácie z dôvodu, že nie sú splnené podmienky na vydanie osoby na trestné stíhanie do cudziny. Sťažovateľ bol následne administratívne vyhostený do Švédska. Sťažovateľ sa na ESĽP sťažoval na porušenie svojho práva na osobnú slobodu z dôvodu údajného nezákonného zadržania a väzby, ako aj na porušenie svojho práva domáhať sa odškodnenia za nezákonnú väzbu a práva na účinný prostriedok nápravy v tomto ohľade; odvolal sa na článok 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru a článok 13 Dohovoru.

Súd vo svojom rozsudku uznal argumenty vlády a konštatoval, že počiatočné obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa a jeho zadržanie nebolo svojvoľné. Pokiaľ ide o väzbu sťažovateľa, Súd akceptoval vysvetlenia vlády a konštatoval, že rozhodnutia o vzatí sťažovateľa do väzby boli vydané v súlade s relevantnými ustanoveniami vnútroštátneho právneho poriadku. Nestotožnil sa s argumentáciou sťažovateľa, ktorý tvrdil, že jeho väzba bola od počiatku nezákonná a svojvoľná, pretože vzhľadom na azyl, ktorý mu bol udelený vo Švédsku, jeho väzba v Slovenskej republike nemohla slúžiť na účely jeho vydania do Ruskej federácie. Súd, rovnako ako vláda, vyslovil názor, že v tomto prípade rozhodnutie švédskych orgánov o udelení azylu sťažovateľovi nepredstavovalo pre slovenské orgány jednoznačnú prekážku vydania. Vzhľadom na existenciu tzv. vylučovacích klauzúl uplatňovaných v medzinárodnom utečeneckom práve pokladali slovenské orgány za nevyhnutné zistiť bližšie informácie o sťažovateľovom azyle a posúdiť vplyv tohto jeho postavenia na vyšetrowanie v rámci extradičného konania a na výsledok tohto konania. Súd považoval tento postup slovenských súdov za legitímny a uviedol, že im nemožno vytknúť rozhodnutie vykonať predbežné vyšetrowanie. Podmienka súladu väzby s vnútroštátnym právom, ktorá je zároveň jedným z predpokladov súladu väzby s podmienkami článku 5 Dohovoru, podľa neho v tomto prípade bola splnená. Súd ale pripomenul, že požiadavka, aby kroky vnútroštátnych orgánov počas väzby sledovali účel vydania, je relevantnou pri posúdení, či je väzba po celú dobu jej trvania odôvodnená z hľadiska článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Podotkol, že väzba sťažovateľa v tomto prípade trvala jeden rok, deväť mesiacov a osemnásť dní, pričom sporné otázky boli slovenským orgánom známe už v jej počiatočnom štádiu. Súd poukázal na pomalý a nedostatočne aktívny postup slovenských orgánov pri získavaní informácií relevantných pre rozhodnutie v danej veci a bol toho názoru, že nič nebránilo súdom vydať konečné

rozhodnutie v extradičnom konaní omnoho skôr, než tak v skutočnosti urobili. Vzhľadom na uvedené Súd rozhodol, že došlo k porušeniu článku 5 ods. 1 Dohovoru.

Súd ďalej konštatoval, že sťažovateľ s ohľadom na znenie príslušnej slovenskej právnej úpravy nemal možnosť domáhať sa odškodnenia za väzbu a rozhodol, že došlo k porušeniu článku 5 ods. 5 Dohovoru tým, že sťažovateľ nemal na vnútroštátnej úrovni reálne právo na odškodnenie za porušenie svojho práva podľa článku 5 ods. 1 Dohovoru.

Pokiaľ ide o otázku spravodlivého zadosťučinenia, sťažovateľ požadoval 135 000 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 20 287 eur ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd priznal sťažovateľovi 8 500 eur z titulu nemajetkovej ujmy a 8 000 eur ako náhradu nákladov a výdavkov.

MOLNÁR proti Slovenskej republike

rozhodnutie z 21. januára 2021

Sťažovateľ, ktorý bol v čase podania sťažnosti na ESLP sudcom, bol spolu s ďalšími osobami trestne stíhaný v rámci rozsiahleho vyšetrovania korupcie, zneužitia právomoci verejného činiteľa a zasahovania do nezávislosti súdu. Sťažovateľovi bolo v marci 2020 vznesené obvinenie pre trestný čin prijímania úplatku a bol zadržaný. Prvá námestníčka generálneho prokurátora podala ústavnému súdu žiadosť o súhlas so vzatím sťažovateľa do väzby. Sťažovateľ mal možnosť sa k tomuto návrhu v konaní pred ústavným súdom vyjadriť a 12. marca 2020 ústavný súd vyslovil súhlas so vzatím sťažovateľa do väzby. Následne na návrh príslušného prokurátora Špecializovaný trestný súd vzal sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku (tzv. kolúzna väzba a tzv. pokračovacia väzba); jeho rozhodnutie potvrdil najvyšší súd. Sťažovateľ sa obrátil na ESLP a sťažoval sa na porušenie svojich práv podľa článku 5 ods. 3 a 4 a článku 6 ods. 1 Dohovoru v dôsledku rozhodnutia ústavného súdu z 12. marca 2020, ktoré bolo podľa neho nezákonné a tiež svojvoľné a nedostatočne odôvodnené.

Súd rozhodol o sťažnosti aj bez jej oznámenia žalovanej strane, t. j. Slovenskej republike. Poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie ústavného súdu bolo predpokladom pre následné rozhodnutie o vzatí sťažovateľa do väzby a teda nepredstavovalo „rozhodovanie o občianskych právach a záväzkoch sťažovateľa alebo o jeho trestnom obvinení“. Netýkalo sa priamo ani obmedzenia jeho osobnej slobody. Preto je podľa názoru Súdu námietka sťažovateľa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nezlučiteľná s ustanoveniami Dohovoru. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa podľa článku 5 Dohovoru, Súd zdôraznil, že argument o nesplnení zákonných podmienok z dôvodu nedostatku oprávnenia prvej námestníčky generálneho prokurátora na podanie žiadosti preskúmal a odmietol najvyšší súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o vzatí do väzby. Podobný argument odmietol ako nepodložený aj sám Súd v inom prípade proti Slovenskej republike. Ďalej bol Súd toho názoru, že nič nenasvedčuje tomu, že by rozhodnutie ústavného súdu bolo svojvoľné alebo nebolo dostatočne odôvodnené.

Súd vyhlásil sťažnosť ako celok za neprijateľnú.